jde o adm. řízení v plném tohoto slova smyslu, jak jasně vyplývá ze zák. č. 72/1887 ř. z.

Z toho plyne pro daný případ, že z výroku zem. voj. velitelství v Praze, jímž toto odmítlo st-lův odpor proti adm. náhradnímu nálezu ve smyslu § 3 zák. č. 72/1887 ř. z. jako opožděný, jest stížnost pořadem instančním k mno přípustna a není tedy rozhodnutí zem. voj. velitelství konečným.

Není proto námitka žal. úřadu důvodnou, takže bylo přikročiti k věcnému zkoumání stížnosti vytýkající nezákonnost nař. rozhodnutí proto, že zamítlo st-lův rekurs do výroku zem. voj. velitelství jako bezdůvodný.

Nezákonnost spatřuje stížnost v tom, že prý zákon č. 72/1887 ř. z. stanoví v § 3 a služ. kn. K-1 v § 52 lhůtu k podání odporu dvěma týdny po dni doručení náhradního nálezu a podle § 36 vl. nař. č. 8/28 končí lhůta stanovená podle týdnů uplynutím onoho dne posledního týdne, jenž svým jménem odpovídá dni, kterým lhůta počala. St-l obdržel prý náhradní nález adm. dne 22. července 1930, t. j. v úterý, začínala tedy lhůta k odporu běžeti středou dne 23. července 1930 a končila opět středou dne 6. srpna t. r., takže odpor, který došel zem. voj. velitelství dne 6. srpna 1930, byl podán včas.

Leč stížnost přehlíží, že ustanovení § 36 vl. nař. č. 8/28 (správní řád) platí podle § 1 odst. 1 jen pro řízení, které provádějí úřady v § tom jmenované ve věcech náležejících do působnosti politických (státních policejních) úřadů a nevztahuje se tedy na řízení podle zák. č. 72/1887 ř. z. ve věci spadající do oboru působnosti úřadů vojenských. Jestliže tedy náhradní nález doručen st-li — jak nesporno — dne 22. července 1930, počala lhůta 2 týdnů čili 14 dnů k podání odporu ve smyslu § 3 zák. č. 72/1887 ř. z. a § 52 služ. knihy K-1 běžeti sice až dnem 23. července t. r., ale končila uplynutím druhého týdne (resp. 14. dne), t. j. dnem 5. srpna 1930, kdy nejpozději musel býti odpor u zem. voj. velitelství v Praze podán. Došel-li tam odpor — jak nepopřeno — teprve dne 6. srpna 1930, došel pozdě a jest tedy výrok žal. úřadu schvalující odmítnutí rekursu pro jeho opoždění v souhlasu se zákonem.

Č. 10.870.

Živnostenské právo. — Řízení před nss-em: * Žádá-li vlastník budovy, ve které jiná osoba provozuje hotel nebo pensionát, o povolení k pronájmu této budovy k jiným účelům, než přechovávání cizinců podle 1. věty § 1 zák. č. 54/1920 Sb., nemá v řízení o této žádosti majitel koncese, opravňující k provozování hotelu nebo pensionátu, postavení strany a není proto ani legitimován, stěžovati si k nss-u na rozhodnutí, kterým min. obch. žádosti vlastníka budovy vyhovělo.

(Nález ze dne 21. listopadu 1933 č. 19.480.)

Věc: Arpád H. ve V. proti ministerstvu obchodu o schválení pronájmu hotelu pro umístění státních úřadů.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že dává k žádosti majitelky hotelu čp. . . . ve V. Hermíny P. ve smyslu zák. z 23. ledna

1920 č. 54 Sb. svolení ke zrušení tohoto hotelu za účelem použití jeho místnosti za kanceláře státních úřadů. O tom byl st-l jako nájemce hotelu uvědoměn s podotknutím, že jeho protestu proti zrušení hotelu nebylo dáno místa.

O stížnosti, kterou na toto rozhodnutí podal Arpád H., uvážil nss toto:

Po stránce skutkové jest nepopřeno, že Hermína P., jejíž žádost byla nař. rozhodnutím vyřízena, jest majitelkou domu č. . . . ve V., že však ona živnost hostinskou a výčepnickou (hotel) v tomto domě neprovozuje, nýbrž že ji tam provozuje st-l na základě koncese, jež byla jemu udělena pro řečený dům, a že živnost vykonává v místnostech, jež od majitelky domu, Hermíny P., najal.

Z toho, že žádost o sporné svolení podala majitelka domu, jest patrno, že žal. úřad udělil Hermíně P. žádané svolení podle prvé věty § 1 zák. z 23. ledna 1920 č. 54 Sb., kde se praví, že prodej anebo pronájem hotelův anebo pensionátů, nebo jejich částí k jiným účelům, nežli ku přechovávání cizinců, bez povolení ministra průmyslu, obchodu a živností se zakazuje. Předpis tento omezuje vlastníka domu ve volné disposici s jeho vlastnictvím, a to z důvodu veřejného zájmu, jejž zákon spatřuje v tom, aby bylo přechovávání cizinců v hotelích a pensionátech dostatečnou měrou zabezpečeno. Vlastník může svůj dům, jenž v celku anebo z části těmto účelům slouží, prodati anebo pronajmouti k účelům jiným toliko se svolením min. obch. Udělí-li min. obch. toto svolení, dává tím najevo, že veřejný zájem v konkretním případě onoho omezení vlastnického práva nevyžaduje, restituuje pro daný případ právní stav, jaký tu byl před vydáním cit. zák., a přiznává vlastníku domu právo disponovati s domem, pokud se týče místnostmi, o něž jde, způsobem v žádosti naznačeným.

Jde tu tedy o práva vlastníka domu, který jedině je oprávněn o řečené povolení žádati a jemuž se toliko rozhodnutím o podané žádosti právo nalézá. Zákon neobsahuje ustanovení o tom, že by v řízení o takové žádosti zahájeném příslušela právní posice strany i někomu jinému, zejména případnému nájemci, který v domě neb v části jeho podle nájemní smlouvy s vlastníkem domu učiněné hotel aneb pensionát provozuje, a že by tedy min. obch. bylo povinno o jeho námitkách proti udělení žádaného svolení věcně rozhodnouti. Neplyne to ani z povahy věci, když se uváží, že tu jde o veřejný zájem, zabezpečiti dostatečným způsobem přechovávání cizinců, a hájení tohoto veřejného zájmu cit. zákon svěřil žal. úřadu.

Nemá-li však nájemce hotelu, jenž jej provozuje na základě svého živn. oprávnění, v řízení zahájeném o řečené žádosti postavení procesní strany, pak není st-l ani legitimován stěžovati si k nss-u na udělené svolení, neboť udělením jeho majitelce domu, Hermíně P., nemohl býti v nějakém svém subjektivním právu zkrácen. Soukromoprávních nároků, kterých st-l nabyl z nájemní smlouvy, dojednané s majitelkou domu, nař. rozhodnutí vůbec se nedotklo.

Ježto pak nss je podle § 2 zák. o ss povolán poskytovati ochranu jen v případě porušení nějakého subj. práva a nikoliv též faktického zájmu, jejž zákon nechrání, jest nss-u odňata možnost, aby stížnost podrobil svému přezkoumání.

Č. 10.871.

Zaměstnanci veřejní: Osoba zvolená obecním zastupitelstvem za obecního úředníka nemůže z pouhého aktu zvolení dovozovati subjektivní práva proti obci.

(Nález ze dne 22. listopadu 1933 č. 19.474.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 6641/27.

Věc: Tomáš P. v D. (adv. Dr. Vladimír Říha z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o jmenování definitivním úředníkem městské elektrárny.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Z usnesení obecního zastupitelstva v D. z 24. června 1927 ve věci úpravy služebního poměru st-le jako zaměstnance městské elektrárny podali poplatníci a voliči v obci Jaromír P. a společníci v D. odvolání, jež osk v Domažlicích výnosem ze 14. července 1928 zamítla jako bezdůvodné a schválila systemisování druhého místa technického úředníka v městské elektrárně a obsazení místa toho st-lem.

K dalšímu odvolání Jaromíra P. a společníků jako voličů a poplatníků obce, v němž kromě dřívějších důvodů uplatňováno též, že místo st-lovo nebylo systemisováno, že je ustanovení nového úředníka úplně zbytečné, že byla st-li započtena předchozí prakse bez jejího náležitého průkazu a že šlo o usnesení na vydání mimo rozpočet, jehož úhrada není zabezpečena, zrušil zem. úřad v Praze výměrem z 11. května 1931 usnesení osk ze 14. července 1928 a usnesení měst. zastupitelstva z 24. června 1927 jako nezákonná v podstatě proto, že st-lem obsazené druhé služební místo tech. úředníka v měst. elektrárně nebylo ve smyslu předpisů § 212, resp. § 210 zák. č. 103/26 Sb. platně systemisováno, a že tudíž usnesení měst. zastupitelstva z 24. června 1927, jímž byl st-l na ono služební místo ustanoven, odporuje zákonu. Další nezákonnost onoho usnesení spočívá v tom, že nebylo při něm šetřeno předpisu § 7 zák. o obecních úřednících o vypsání veř. konkursu a že se nestalo usnesení o úhradě vydání s oním opatřením spojených.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Podle obsahu stížností cítí se st-l dotčen naříkaným rozhodnutím ve svém právu, jehož prý nabyl z usnesení měst. zastupitelstva z 24. června 1927, kterým byl ustanoven definitivním obecním úředníkem ve veřejnoprávním služebním poměru. Jest tudíž zkoumati, zda ono usnesení měst. zastupitelstva bylo způsobilé založiti pro st-le definitivní služební poměr veřejnoprávního obecního úředníka vůči obci D.

Podle ustanovení § 7 zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. čes. ve znění zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. ustanovuje se obecní úředník ve smyslu tohoto zák. volbou obecního zastupitelstva nadpoloviční většinou hlasů po provedeném veřejném konkursu. Podle předpisu § 9 odst. 1 cit. zák. děje se ustanovení úředníka doručením listiny o ustanovení.